

HENRY MILLER

Opus pistorum

Traducere din limba engleză,
note și avertisment de Roxana Dragu

Prefață de Dan-Silviu Boerescu

POLIROM
2025

Cuprins

<i>Prefață</i> (Dan-Silviu Boerescu)	5
<i>Avertisment</i> (Roxana Dragu).....	9

Volumul I

Cartea 1. <i>Sous les Toits de Paris</i>	15
Cartea 2. În stil francezesc	69
Cartea 3. Ruta del Futa	131

Volumul II

Cartea 1. O Liturghie Neagră și un pitic	177
Cartea 2. Franța la mine în nădragi	229
Cartea 3. <i>Cherchez le Toit</i>	285
<i>Epilog</i> (Milton Luboviski)	339

Arthur se uită la mine înmărmurit, apoi se uită în jos. Nu-i nici copil și bănuiesc că nici femeie nu o poți numi. E o pitică.

Arthur bâlbâie ceva, apoi scoate poșeta... în cazul în care n-a înțeles ce mormăie el, măcar are șansa de-a o recunoaște și a înțelege de ce ne aflăm acolo. Ne invită înăuntru. Arthur îmi face semn s-o iau înainte. Am senzația că intrăm într-o casă pentru păpuși...

Ni se oferă imediat ceva de băut... femeia pare să-nțeleagă cât de tare avem nevoie de-un pahar. Ne lasă pe canapea, iar ea iese să aducă băutura.

Nici eu, nici Arthur nu scoatem vreun cuvânt. Ne uităm unul la celălalt, fără urmă de zâmbet pe față, apoi privim în jur, la locul în care trăiește tipa. Câteva piese de mobilier, printre care și canapeaua, sunt de mărimi normale... dar foarte multe au fost făcute la comandă sau tăiate pe măsura ei.

Se întoarce cu o sticlă de whisky care pare cât ea de mare. Arthur îi explică pentru a patra sau a cincea oară cum am găsit poșeta... se pare că nu găsește altceva de spus, și de fiecare dată când povestește asta, ni se aduc mulțumiri și avem senzația din ce în ce mai acută că suntem niște idioți.

Nu-i scris nicăieri ce-i de făcut în astfel de situații. Ce Dumnezeu poți să-i spui unei pitice? Evident, tre' să existe un subiect de discuție, dar o pitică... rahat, oamenii ăștia mici trăiesc într-o cu totul altă lume. Acum aș da orice să nu fi venit aici...

În rest, e drăguțică. Adică, mă rog, pentru o pitică arată destul de bine. Și nici n-are trăsături de-alea de copil ca majoritatea piticilor... Arată mai degrabă ca o copie în miniatură a unei femei normale. Are picioare ca lumea, un cur despre care tre' să recunoști că-i mișto, iar țâțele... presupun că sunt destul de mari pentru înălțimea ei. Trag cu ochiul la Arthur și descopăr că și

el a făcut aceleași măsurători... Whisky-ul e bun și mă face să mă simt mai bine. Accept încă un pahar.

Zece minute mai târziu, începe să ne facă ochi dulci... Ne-a pus întrebări despre noi, cu ce ne ocupăm etc., și ne-a informat că se odihnește – tocmai s-a întors dintr-un turneu cu ciroul și se pregătește să pornească într-unul nou. Ne spune totul cu vocea aia subțire și ușor melodioasă care mă duce cu gândul la o pasăre. Îi fac semn lui Arthur – nu-i a bună s-o lungim prea mult pe-aici – și evadăm cu prima ocazie pe care o avem, într-un mod cât mai decent cu putință. În timp ce plecăm, ne roagă să mai trecem pe la ea. O cheamă Charlotte... Charlotte...

Mărșăluim spre prima cafenea care ne iese-n cale. Arthur pune o mie și una de întrebări, iar eu nu mă prind dacă îmi sunt adresate mie sau vorbește de unul singur... în orice caz, rămân toate fără răspuns. Oare au floci ca femeile normale, vrea el să știe, cât de mari sunt pizdele lor, oare sunt bune vreun pic la futut? Își freacă palmele. Pentru Dumnezeu, de-ar avea tupeul să se întoarcă acolo și să afle toate chestiile astea... ea părea că vrea, nu-i așa, Alf? Era gata de-un futai, nu-i așa?

Stăm mult timp la masă, lăsăm farfuriile să se strângă în fața noastră. Eu tot încerc să-mi imaginez cum ar fi tipa în pat, degetele alea mici jucându-se cu pula mea și tot restul, și-mi rulează încontinuu prin minte titlul unui asemenea episod, ca un firicel de apă. După-amiază cu un elf...

Toots vine să mă vadă pentru că o să plece în curând... părăsește Parisul, posibil pentru totdeauna. Și dintre toți oamenii cu care ar fi putut pleca, pleacă fix cu americanul ei. Se pare că ea și Henry au ajuns la o înțelegere... Nu mi-e clar dacă urmează să se căsătorească sau nu, dar în cele din urmă mă prind că da. Fiind un tip destul de pragmatic, Henry a ajuns la concluzia că

Toots ar funcționa ca o formă foarte ieftină de asigurare împotriva oricăror neplăceri ce s-ar putea isca din atracția lui față de oamenii ca Peter. Așa că o ia cu el la Londra și de-acolo se vor îndrepta probabil spre America.

Toots stă pe patul meu și-mi povestește toate lucrurile astea în timp ce mă bărbieresc. Nu de alta, dar a venit cam devreme. Mă întreabă ce părere am de toată povestea asta. Încerc să mă gândesc la ce părere aș putea să am, dar trag concluzia că tre' să depun prea mult efort pentru a formula vreo concluzie.

După o scurtă pauză, Toots mă întreabă pe un ton mult prea indiferent dacă nu cumva știu adresa Annei... ar vrea să treacă pe la ea, să-și ia rămas-bun. Mă prefac că nu știu nimic. Anna se mută de colo-colo. A naibii pizdă! Poate chiar i-aș da adresa dacă mi-ar spune în față că vrea să meargă să facă un 69 cu Anna.

Toots mă însoțește la micul-dejun. În dimineața asta, serviciile s-au îmbunătățit simțitor... unul dintre multele beneficii pe care o pizdă arătoasă ca ea ți le poate aduce. Dar n-am deloc poftă de mâncare. Toots e frumoasă și știu că i-am tras-o, dar uite că acum pleacă departe... cine ar avea poftă să mănânce într-o asemenea situație? Nu mă ajută cu nimic să-mi reamintesc că nu sunt îndrăgostit de ea, că n-am fost și nici nu voi fi vreodată... Ar trebui să fiu îndrăgostit de ea – asta contează – și ar trebui să mă simt îngrozitor. Din pură simpatie față de ea, pentru că altfel nu se pune problema, n-am deloc poftă de mâncare. S-ar putea să treacă o vreme până va intra... sau va ieși din viața mea o pizdă la fel de delicioasă ca Toots.

Ne întâlnim pe stradă cu Carl. Ni se alătură cu un aer foarte deprimat. Dau pe la birou, fiindcă e zi de salariu. La intrare, o las pe Toots pe mâna lui Carl, gândindu-mă că n-o s-o mai văd probabil niciodată, dar o jumătate de oră mai târziu, când revin, o găsesc așteptându-mă

în hol. I-a dat papucii lui Carl și-acum vrea să meargă cu mine acasă.

Vorbește despre Paris. Acum că pleacă, îmi spune că ar trebui să mă car și eu. New York, poate Berlin. Unul dintre fenomenele ciudate care se întâmplă în orașul ăsta e faptul că cei care pleacă sunt brusc cuprinși de senzația că cei care rămân nu fac altceva decât să-și risipească sufletele și esența vieții. Ideea e că poți să ai succes în Paris, dar pentru a te bucura de asta trebuie să mergi în altă parte.

Când ajungem la mine, Toots încearcă în continuare să mă convingă că trebuie să părăsesc Parisul. Dar odată intrați în apartament, cu ușa încuiată în urma noastră și patul desfăcut, gata să ne primească, își uită discursul. A venit la mine ca să se fută, așa că pălăvrăgeala ei e de prisos acum. Abia am închis ușa în urma mea, că mi s-a și aruncat în brațe, frecându-se de mine și bâjbâind înfrigurată după Pulliver. Acolo, după cei doi pași pe care-am apucat să-i fac în încăpere, încep s-o dezbrac.

Nu are chiloți pe ea... Asta-i prima chestie pe care o descopăr. Puteți să ziceți orice despre bunătățile ascunse privirii; mie îmi place să joc cu cărțile pe masă, să am totul la îndemână atunci când vreau, fără dantelării, fără curele sau fundițe. Îi ridic rochia în timp ce-o pipăi, până îi dezvelesc buclele și priveliștea minunată din față. Apoi, în ciuda faptului că ea umblă înfrigurată după Pulliver, mă dau doi pași în spate ca s-o pot privi în voie.

Stă împietrită, cu rochia ridicată, și-mi arată din ce sunt făcute fetițele. Rozalii și păroase, plus ceva dulce, care miroase – era un cântecel pe care-l cântam când eram mic... Numai ochii ei se mișcă preț de o clipă. Își mută privirea de la savarina ei la garajul în care stă parcat Pulliver. În cele din urmă, își suflecă rochia ca

pe un prosop și străbate camera, defilând încolo și-ncoace, de parcă ar fi o pizdă pe podiumul unui concurs de frumusețe, știi tu, genul de ștoarfă care nu se arată decât în paginile ziarelor. Buci goale, pizdă goală, talie dezgolită... Frăție, ce priveliște-mi oferă, iar ea o știe foarte bine. Asta-i unul dintre detaliile care o fac pe Toots să pară neobișnuită... adică ar trebui să nu mai fie așa zgârcită când vine vorba de bunăciunea dintre picioarele ei, mai ales că știe ce bine arată.

Nu mă miră că bietul Carl înnebunea. Oricine în locul lui ar fi înnebunit – auzi, să ai o asemenea pizdă pe lângă tine cât e ziua de lungă și să n-o poți fute. Las' c-o să-i fie mai bine fără ea... nu că ar da crezare unui asemenea argument – nici el, nici altul care ar fi în locul lui. Eu unul clar n-aș pune botul la o asemenea explicație. În timp ce o privesc cum defilează prin cameră, realizez brusc cât de îngrozitor trebuie să fie să ai sifilis sau gonoree, în timp ce ții lângă tine o frumusețe de femeie ca asta. Îngrozitor? Pe naiba, e de fapt oribil... mă trec fiori pe șira spinării când mă gândesc la asta. Să ți se dezbrace sub nas, să se întoarcă, arătându-și curul ăla cu floace între buci, ca apoi să se aplece, să ridice nu știu ce, lăsându-și țâțele să atârne și să se legene puțin în aer, iar mâinile să i se plimbe pe pântec, s-o vezi cum aproape se scarpină singură... iar tu să stai ca fraierul cu pula învelită într-o fașă... Îmi propun din nou să fiu mai precaut pe viitor.

Încerc să mă apropiu de ea, ca s-o pipăi puțin, dar Toots se retrage, îndepărtându-se câțiva pași de mine. Nu, nu face nicio figură, mă liniștește ea. Dar dacă-mi înfig mâinile în ea și ea își înfige ghearele în mine, dacă încep să-i frământ buclele și să mă joc cu țâțele ei... atunci cu siguranță o să se joace și ea cu Pulliver... și înainte să ne dezmeticim noi, el o să fie deja cu botul în tufișul ei... și-atunci ce ne mai rămâne de făcut? Să

ne prăbușim acolo pe podea, dar vezi bine că patul e mult mai practic și mai confortabil.

Se aruncă pe saltea, ascunzându-și fața în perne, cu un braț îndoit sub frunte, lăsându-și curul gol suspendat în aer, ca pe o problemă a cărei rezolvare îmi revine mie. Și-a desfăcut picioarele... la dracu', ai putea parca o bicicletă între coapsele ei... jartierele îi strâng carnea prin ciorapii mătăsoși. Părul i se revarsă în valuri... e o grămăjoară de agrafe lângă pernă. Dintr-o parte, arată de parcă ar avea nevoie de câteva ca să-și prindă părul și între picioare... floccii i se împrăștie în jos pe coapse, de parcă ar fi un soi ciudat de mușchi de pădure, lung și ondulat. Prin minte îmi trec imagini cu Anna... Anna cu barbișonul ei moale, înmuiat în uleiuri, care-i ascunde savarina. Apoi îmi amintesc că Anna și Toots au ajuns să se cunoască foarte bine una pe cealaltă, în acea minunată noapte înecată în băutură, când s-au întâlnit la mine. Probabil că Toots știe la fel de multe ca și mine despre barbișonul moale al Annei... iar Anna știe despre Toots chestii la care eu m-aș gândi de două ori înainte să încerc să le învăț.

Am o memorie foarte fină când vine vorba de astfel de chestii. Văd lucrurile foarte clar și în detaliu, fără contururile încețoșate în care se pierd uneori amintirile, ca atunci când, de exemplu, le visezi. Mă mai delectez o clipă cu amintirea Annei, după care mă urc în pat și o pocnesc pe Toots peste buci – chestie la care se și așteaptă de altfel, în ciuda faptului că scoate un urlet ca din gaură de șarpe.

Se ridică într-o rână și se întoarce spre mine, gata să mă înghită... dar în clipa aceea dă cu ochii de puloiul meu – care acum chiar este un ditamai puloiul – și se întinde după el, cu mâna cu care până mai adineauri își freca buca. O las să-și înfigă degetele în floccii mei, ca să-mi cuprindă pula... curul ei arată foarte interesant,